

Twee standpunten.

Het is van belang, dat de verschillen in opvatting over taktiek en aktie tusschen de richtingen in het kommunisme aan hun eigen woorden en daden duidelijk gemaakt worden. Een goede gelegenheid om het standpunt en de beschouwingwijze van de uit K. P. D. en Onafhankelijken ontstane „Vereingte Kommunistische Partei Deutschlands” en de „Kommunistische Arbeiterpartei Deutschlands” tegenover elkaar te zien, geeft het voorstel tot aktie, dat op 7 Jan. door de V. K. P. D. gedaan werd in een „Open brief aan de Algemeene Deutsche Vakvereenigingsbond, de „Arbeitsgemeinschaft freier Angestelltenverbände”, de S. D. P., de U. S. D. P. en de K. A. P. D.”, en het antwoord daarop. Wij geven hier de belangrijkste gedeelten uit de publikaties weer, en achten het overbodig er onzerzijds kommentaren aan toe te voegen. In de open brief wordt eerst gewezen op de verschijnselen van stijgende ellende door de wereldkrisis; „zij maken het noodig, dat de proletarische klasse als één geheel zich te weer stelt” — en op het steeds harder optreden der reaktie.

„De V. K. P. D. stelt daarom aan alle socialistische partijen en vakvereenigingen voor, op den grondslag van de volgende eischen bijeen te komen voor te beginnen, nog nader te bespreken akties:

- I. a. Begin van samenhangende loonstrijden, om het levensonderhoud van arbeiders en beambten te verzekeren. Verbinding van de afzonderlijke loonakties van spoor mannen, beambten, mijnwerkers e. a. groepen tot één gesloten aktie.
 - b. Verhooging van alle renten en pensioenen van invaliden en pensioentrekkers, in overeenstemming met de opgestelde looneischen.
 - c. Eenvormige regeling van de uitkeeringen voor werkeloosheid voor het geheele rijk op de basis van het volle loon; verschaffing van de middelen door het rijk, uitsluitend uit kapitaalbelasting.
- Kontrole door bijzondere raden van werkelozen in verbinding met de vakvereenigingen.

- II. Maatregelen om de kosten van levensonderhoud te verminderen.
- Distributie van goedkoopere levensmiddelen aan alle loontrekkenden en laag bezoldigden, onder medewerking van koöperaties en controle van vakverenigingen en bedrijfsraden, waartoe het rijk de middelen verstrekt.
 - Onmiddellijke inbeslagneming van alle beschikbare woningen, met het recht niet slechts van gedwongen inkwartiering maar ook van gedwongen uitzetting van kleine families uit groote woningen.
- III. Maatregelen ter beschikbaarstelling van levensmiddelen.
- Kontrole van alle voorhanden grondstoffen, kolen, meststoffen door de bedrijfsraden. Weer in werking brengen van alle stilgezette bedrijven, zoover ze artikelen voor het gebruik produceeren; verdeeling van deze produkten volgens II a.
 - Kontrole van de oogsten en de verkoop van alle landbouwprodukten door landbouw- en landarbeidersraden.
- IV. a. Onmiddellijke ontwapening en ontbinding van alle burgerlijke garden en vorming van proletarische garden in alle landen en gemeenten.
- Amnestie voor alle vergrijpen, die uit politieke motieven of als gevolg van de algemeene nood zijn begaan. Vrijlating van alle politieke gevangenen.
 - Opheffing van de bestaande stakingsverboden.
 - Onmiddellijke aanknooping van handels- en diplomatieke betrekkingen met Sovjet-Rusland.

Terwijl wij deze grondslag voor aktie voorstellen, verbergen wij noch aan ons zelf noch aan de arbeidersmassa ook maar een oogenblik, dat deze eischen hun nood niet kunnen opheffen. Zonder er ook maar een oogenblik van af te zien onder de arbeiders de gedachte van den strijd voor de diktatuur als den eenigen weg ter bevrijding verder te propageeren, zonder er van af te zien, de arbeidersmassa's op elk gunstig oogenblik tot den strijd voor de diktatuur op te roepen en te leiden, is de V. K. P. D. bereid, met alle andere partijen, die op het proletariaat steunen, gemeenschappelijk de aktie voor bovenstaande maatregelen te voeren . . . Wij vragen de partijen, tot wie wij ons wenden, niet: vindt gij deze eischen rechtvaardig; dit nemen wij van te voren aan. Wij vragen: zijt gij bereid, samen met ons, voor deze eischen, dadelijk den onverbiddelijken strijd op te nemen? . . . Mochten de partijen en vakverenigingen, tot wie wij ons wenden, niet gewild zijn, dezen strijd op te nemen, dan zal de V. K. P. D. zich verplicht achten, dezen strijd alleen te voeren en zij is overtuigd, dat de arbeidersmassa's haar zullen volgen. Reeds

nu wendt zij zich tot alle proletarische organisaties in het rijk en tot de om hen staande arbeidersmassa's met de oproep, in vergaderingen hun wil tot gemeenschappelijke afweer tegen kapitalisme en reactie, voor gemeenschappelijke verdediging van haar belangen, kond te doen".

In de „Kommunistische Arbeiterzeitung" Nr. 161 vindt men een „Antwoord aan de V. K. P. D.", waaraan wij het volgende ontleenen:

„Wij weigeren met de vakverenigingsbond, de beambtenverenigingen, de S. P. D. en de U. S. D. P. voor een of ander doel samen te komen en iets met hen te bespreken — tenzij voor een revolutionair gerechtshof, waarvoor de leiders van deze organisaties wegens arbeidersverraad, moord aan klassegenooten, sabotage van de revolutie en talloze andere zware misdaden terechtstaan. Als wij dus moesten aannemen, dat de uitnodiging van de V. K. P. D. aan de sociaaldemokratische kapitalistenknechten en hun onafhankelijke helpers, aan de kontrarevolutionaire vakverenigingsbureaucratie ernstig gemeend was, dan was de zaak voor ons afgedaan. Maar wij willen aannemen, dat de uitnodiging eigenlijk tot de arbeiders gericht is, die nog uit trage gewoonte in deze organisaties gebleven zijn, en dat de V. K. P. D. zich verbeeldt, deze arbeiders op deze manier daarvan los te kunnen maken. Zij wil niet met de kontrarevolutionaire leiders samengaan maar met welmeenende, onbesloten, aarzelende, onklare arbeiders. Daar de door de V. K. P. D. opgestelde eischen uit deze bedoeling ontstaan zijn, moeten wij ons met deze eischen zelf bezighouden...."

„De ontworpen eischen kunnen wellicht een groot aantal proletarische krachten uit alle partijen tijdelijk samenbrengen. De strijd voor deze eischen kan echter — zooals de V. K. P. D. zeer goed weet — niet tot een direkt gunstig resultaat leiden; hij kan dit slechts door verovering van de diktatuur van het proletariaat. Slechts de diktatuur van het proletariaat maakt de vervulling van deze eischen mogelijk. Doordat de V. K. P. D. deze waarheid voor de oogen van de proletarische massa's verbergt, roept zij het gevaar op, dat de bedoelde strijd gevoerd wordt wel door groote massa's, maar door massa's, die in zelfbedrog bevangen zijn, die de weg niet kennen, die zij moeten gaan, die daarom bij de eerste ernstige moeilijkheden onzeker worden, afvallen en het geheele front met zich in den ondergang slepen. Een aktie op deze bedriegelijke grondslag kunnen wij niet als een ernstige revolutionaire aktie beschouwen.... De eischen van de V. K. P. D. zijn opportunistisch; de *middelen* daarentegen, waarmee zij de aktie wil doorvoeren, zijn in het geheel niet aangegeven. En dit zwijgen is een erger opportu-

nisme dan al het andere. Dit zwijgen is gediktteerd door de bedoeling van de V. K. P. D., zich elke mogelijke weg open te houden, groote massa's niet helderziende arbeiders te lokken, om dan met hen in den loop der „aktie" elke achterwaartsche beweging mee te kunnen maken. Wij herhalen: aan zulk een politiek van halfheid, van bewust kweken van illusies doen wij niet mee.

Wij willen nu niet eens vragen, wat men van een politiek moet denken, die alle historisch gegeven oogenblikken voor het inleiden van aanvallende revolutionaire akties, zooals bij de Kapp-aanslag en in Augustus 1920, ongebruikt laat voorbijgaan, en daarentegen over zulk een aktie begint te praten op een moment, dat men ze mechanisch, kunstmatig aan de gang moet brengen. Want het tegenwoordige oogenblik laat wel een langzaam opkomen van een revolutionaire golf erkennen, waaruit spoedig verheldering van de toestand kan komen, en de kommunistische partijen hebben de plicht, deze golf door steeds vooruitdrijven te versterken; maar voor deze golf een bepaalde diepte en kracht heeft gekregen, is de tijd voor een revolutionaire aanval niet gekomen.

Daarentegen zijn wij bereid mee te werken aan de vorming van een eenheidsfront van alle revolutionaire proletariërs, d.w.z. van allen, die in de diktatuur de eenige weg tot vrijwording zien. Voor dit doel zien wij in de punten IV van het programma — ontwapening van de Orgesch enz. — een geschikte grondslag voor discussie, al is er nog veel op de formuleering aan te merken, dat achterdeurtjes openlaat voor het uitwijken op den bodem van parlamentsredevoeringen en vergaderingsmoties. Maar wij kunnen aannemen, dat op grond van deze punten slechts die arbeiders samenkomen, die zich bewust zijn, dat dit de strijd tot nederwerping van de bourgeoisie, tot oprichting van de diktatuur beteekent. Alleen aan dezen hebben wij wat, slechts met hen, zonder de ballast van onbesloten meeloozers, kan een strijd begonnen worden, die aan het proletariaat vrucht kan brengen...."

Uit het officieele antwoord van het centraal komitee van de K. A. P. D. aan de V. K. P. D. nemen wij het volgende over:

„Wij willen de vraag niet nader onderzoeken, in hoeverre de oproep tot deelname aan een gemeenschappelijke „aktie" aan de kant der V. K. P. D. gediktteerd is door het belang van de z.g. „verkiezingsstrijd" voor het Pruisische parlement. Wij zullen deze vraag onbesproken laten en uitgaan van de onderstelling, dat de V. K. P. D. deze aktie bedoelt in te leiden in het belang van de *proletarische revolutie*. En dan moeten wij onze verwondering uitdrukken, dat de V. K. P. D., die er anders aanspraak op maakt de geschiedkundige

ontwikkeling streng marxistisch te beoordeelen, nu ineens een on-marxistische houding aanneemt en ineens „akties" aan de gang meent te kunnen brengen, waarvan het rijp worden, naar ieder weet, van de algemeene situatie afhangt. . . . Ons standpunt is dit:

„Wij zijn ten allen tijde bereid, iedere werkelijk revolutionaire aktie broederlijk te ondersteunen. Maar wij denken er niet aan, ons tot medeschuldigen te maken aan het *misdadige* pogen, de Duitsche arbeiders te willen wijsmaken, dat het hier om een revolutionaire aktie gaat, die met voorrevolutionair-sociaaldemokratische leuzen en met vermoedelijk evenzulke voorrevolutionair-sociaaldemokratische-vakbewegingsmethoden gevoerd zal worden". . . .

„De V. K. P. D. heeft zich echter ook inderdaad geheel op het sociaaldemokratisch-vakverenigingspeil gesteld, vanwaaruit geen weg naar de proletarische revolutie voert. Zij heeft eischen geformuleerd, die door ieder S. P. D. er geaccepteerd kunnen worden. Bestaat daarin de taak van een revolutionaire partij, concessies te doen aan het reformisme van niet-revolutionaire elementen? Ook de V. K. P. D. zal met ons eens zijn, dat de *objektieve* voorwaarden voor een proletarische revolutie in Duitschland aanwezig zijn. Als desondanks alles stagneert, moeten oorzaken van *subjektieven* aard aanwezig zijn; d. w. z. groote proletarische en geproletariseerde massa's moeten zich nog in de boeien van burgerlijke of kleinburgerlijk-sociaaldemokratische denkbeelden bevinden. Geloof men nu, het rad der revolutie aan het rollen te brengen door aan het sociaaldemokratisch reformisme, de doodsvijand der revolutie, concessies te maken? Daarmee helpt men niet de revolutie, maar versterkt de positie van de kontra-revolutie. De V. K. P. D. houdt de massa's niet voor rijp voor de diktatuur en wil ze van die onrijpheid bevrijden, door ze daarin te sterken. . . . De V. K. P. D. laat de hoofdgedachte der revolutie op den achtergrond verdwijnen, past zich aan het opportunistisch denken en willen van groote massa's aan en gelooft, door concessies aan het opportunisme de massa's voor de revolutie te kunnen winnen. Op deze manier worden natuurlijk niet de massa's voor de revolutie, maar wordt de V. K. P. D. voor het reformisme der vakverenigingen gewonnen. 1)

1) In losse kanteekeningen bij de open brief zegt de K. A. Z. hierover nog: Ontbinding en ontwapening van Orgesch. Wie zal de Orgesch ontwapenen? Levi en de zijnen weten zeer goed dat de gewapende bourgeoisie slechts door het proletariaat door geweld kan ontwapend worden. Wil dit de V. K. P. D., of wil zij de stemmen van allen, die er vóór zijn, dat de Orgesch ontwapend wordt? Woningrantsoeneering wordt „geeeischt". Van wie? Waar heeft het proletariaat de organen of machtmiddelen om deze kleine kwestie te regelen. . . . Is dit iets anders dan heel gewone burgerlijk-sociaaldemokratische verkiezings-politiek en stemmenangst?

De reformatische politiek der V. K. P. D. treedt vooral te voorschijn in het streven, de door het bankroet van het kapitalisme veroorzaakte grenzeloze ellende door kleine economische middeljes te willen lenigen. Al zijn wij overtuigd, dat een verergering van de ellende der massa's hun revolutionaire energie dreigt te verlammen, toch gelooven wij niet, dat de door de V. K. P. D. aangewezen weg de juiste is. Behalve dat het proletariaat door het opstellen van reformistische eischen, die op het behoud van het kapitalisme uitloopen, van de revolutionaire strijd vervreemd wordt, zal ook de heerschende klasse zich door zulke leuzen, die de kapitalistische staat zelf niet aantasten, niet tot concessies laten bewegen. De heerschende klasse zal slechts dan economische concessies aan het proletariaat doen, als de proletariers met werkelijk revolutionaire eischen optreden, d.w.z. als zij *het bestaan zelf van den burgerlijken staat bedreigen*. Een proletariaat, dat zich met reformistische eischen vergenoegt, zal op de heerschende klassen nooit indruk maken". . . .

Dan verwijst het antwoord op de konflikten, die aan de gang zijn, bij Loewe, bij de spoorwegen e. d. en verklaart steun in zulke werkelijke praktische akties gaarne te willen aanvaarden.

In een „Oproep aan het geheele Deutsche proletariaat" van 16 Januari vindt men het slotwoord van de centrale van de V. K. P. D., waaraan wij het volgende als hoofdpunten ontleenen:

„De eischen, die de V. K. P. D. opstelde, waren geen kommunistische eischen, geen eischen, die de heerschappij van het proletariaat vooropstellen, maar nu reeds, zij het ook tijdelijk, uwe ellende en nood moesten lenigen. De V. K. P. D. vergenoegde zich met het opstellen dezer eischen, om alle arbeiders, ook de niet-kommunistische, tot gemeenschappelijk verweer bijeen te brengen. . . . Het ging er om, de arbeiders samen te voegen, het ging er om aan de leiders de mogelijkheid te ontnemen, onder beroep op de splitsing der arbeidersklasse elke gemeenschappelijke aktie tegen het kapitalisme te saboteeren. Maar de leiders van alle andere proletarische partijen en vakverenigingen hebben ons voorstel nog niet eens bekend gemaakt. Zij hebben op ons voorstel, zich tot gemeenschappelijke strijd tegen de bourgeoisie samen te voegen, deels met woest geschimp, deels met koude weigering geantwoord.

Waar de K. A. P. D. dit heeft gedaan, deze partij van de revolutionaire frasen, kennen wij haar verzachtende omstandigheden toe. Zij weet zelf niet, wat zij doet en zij gelooft de revolutie te dienen, door op de revolutie te wachten.

Geheel anders staat het met de leiders der meerderheidssocialisten en onafhankelijken. Zij wisten wat zij deden, als zij een gemeen-

schappelijk front van het proletariaat niet lieten opkomen. Maanden lang hebben zij ons kommunisten het verwijt van splitsing gemaakt Zij hebben ons scheurmakers in de vakbeweging genoemd. Zij preeken maandenlang eenheid, eenheid van de arbeidersklasse; en nu, nu een proletarische partij tot hen komt en openlijk zegt: wij kunnen het wel niet eens zijn over democratie en diktatuur, maar laten wij het eens zijn in den strijd om een stuk brood, dat de socialistische arbeiders even noodig hebben als de kommunistische — nu laten deze socialistische en onafhankelijke leiders het gepraat van de eenheid vallen en doen alles om de beweegredenen der V. K. P. D. voor u, arbeiders te vervalschen. Al hun geroep over eenheid, al hun aanklachten tegen de kommunisten, is huichelarij en komedie gebleken. Ieder van u zal nu weten: de scheurmakers en afbrekers, dat zijn de leiders der meerderheidssocialisten, dat zijn de leiders der onafhankelijken, dat is de vakvereenigingsbureaucratie.”

Dan wordt er verder op gewezen, dat de weigering van de sociaal-demokraten, die wel met de liberale en christelijke bonden willen samenwerken, daarop berust, dat zij niet werkelijk willen strijden tegen de bourgeoisie. En daarin ligt het groote gevaar, omdat de bourgeoisie bezig is, op de geheele linie de loonen aan te tasten en de arbeiders de kosten der werkeloosheid te laten dragen. Dan worden de arbeiders opgeroepen, overal toch de aktie te beginnen, vergaderingen te beleggen en met hun leiders af te rekenen.

In een naschrift van de K. A. Z. wordt gezegd, dat deze geheele z.g. aktie van de V. K. P. D. blijkbaar slechts als deel bedoeld was van een verkiezingskampagne, die met alle middelen van klinkende reklame de arbeiders tracht te winnen. Maar elke werkelijke aktie der massa's zelf wordt daarbij ontweken of gesaboteerd. Zoo in Hamborn, waar de arbeiders toen juist in afweer staakten en de V. K. P. D. de uitbreiding van den strijd met alle middelen tegenwerkte.

P.